

стражарь всѣкога кога му се падаше случай да довежда престѣпници въ затвора, надникваше съ гнетяща боязнь. Тогава той не можеше да си представи, какъ би се понесълъ живота въ затвора! . . .

. . . Да те блѣснатъ между четири стени година, две и три... И да не можешъ да виждашъ хората по улицата; да не идешъ на кръчма, кинематографъ! Да не си господарь на себе си!

Това вцепеняваше Павла тогава. И по цѣли дни биваше като боленъ, защото затвора го плашеше тъй както дете вечеръ се страхува да минава край гробища.

— Тъй страшенъ ми се представяше затвора нѣкога, — се смисли Павелъ, — а сега ето ме въ него. И сега не само че не ме плаши, ами го възже-